

РЕШЕНИЕ

№ 158

гр. София, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: П. В.. Сантиров
Петя Попова

при участието на секретаря Снежана Н. Колева М.а
в присъствието на прокурора М. К. Б.
като разглежда докладваното от П. В.. Сантиров Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100600991 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда от 06.07.2021г. постановена по НОХД № 6830/2020г. по описа на Софийски Районен Съд, НО, 131-ви състав е признал подсъдимия И. И. П., роден на *****, в гр.София, българин, българско гражданство, с висше образование, работи, неосъждан, разведен, адрес гр.София, ж.к.”***** ЕГН: *****, за ВИНОВЕН в това, че на 27.06.2019г. около 19:30 часа в гр.София, ул.”*****, чрез нанасяне на удари с метален стик за голф в областта на дясното рамо, причинил на А. М. Г., средна телесна повреда изразяваща се в - многофрагментно вътреставно костно счупване на акромиона, реализирало медико - биологичната характеристика ТРАЙНО ЗАТРУДНЕНИЕ НА ДВИЖЕНИЯТА НА ГОРНИЯ ДЕСЕН КРАЙНИК, за срок по - дълъг от 30 дни от датата на травмата, при ненастъпили усложнения в оздравителния период, поради което и на основание чл.129, ал.2, вр. ал.1 НК и на основание чл.54 от НК му е определил наказание лишаване от свобода за срок от 6 месеца, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК да бъде отложено с изпитателен срок от 3 години.

Съдът на основание чл.189, ал.3 НПК е осъдил подсъдимия И. И. П. да заплати по сметка на СРС направените по делото разноски в размер на 190.00 /сто и деветдесет лева/, както и по сметка на СДВР сумата от 629.91лв. в полза на Държавата за направени в хода на досъдебното производство

разноски, както и да заплати в полза на частния обвинител

Срещу присъдата е постъпила въззивна жалба от подс. И. П., чрез защитника му – адв. З. И.. В жалбата се излагат доводи, че постановената присъда е неправилна, незаконосъобразна и необоснована. Твърди се, че обвинението не е успяло по категоричен начин да докаже, че подсъдимия е извършил инкриминираното деяние умишлено. Излагат се доводи в тази насока. Моли се въззивната инстанция да отмени първоинстанционната присъда и да постанови нова, с която подсъдимият П. да бъде признат за невиновен по обвинението за престъпление по чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК.

В разпоредително заседание на 23.03.2022г. въззивният съд по реда на чл.327 от НПК прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия и свидетели, изслушването на експертизи и ангажирането на други доказателства.

Представителят на СГП пледира, да се остави жалбата без уважение и да се потвърди първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна. Твърди, че присъдата почива на събраните по делото доказателства, като съдията се е мотивирал подробно защо приема показанията на дадена група свидетели или защо не приема изцяло показанията на другата група свидетели. Счита, че възражението на защитата, че не е изследвано в необходимата степен психичното състояние на подсъдимия към момента на деянието е неоснователно, поради което моли изцяло да бъде потвърдена присъдата на СРС.

Поверениците на частният обвинител П. – адвокати П. и Т. молят да не се уважава въззивната жалба на подсъдимия. Излагат и двамата, че правилно първоинстанционният съд е обсъдил всички факти и доказателства по делото, като смятат, че в тази връзка не са допуснати никакви процесуални нарушения и съдът правилно и законосъобразно е преценил вината на подсъдимия. Молят да се потвърди изцяло присъдата постановена от първоинстанционния съд като правилна и законосъобразна.

Частният обвинител А. Г., редовно призован не се явява.

Защитника на подс.П. – адв.И., поддържа въззивната жалба и изнесеното в нея.

Прави се искане да се отмени присъдата на СРС и да се постанови друга, с която да се признае подсъдимия за невиновен по повдигнатото му обвинение по чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК.

Подсъдимия И. П. редовно призован се явява лично пред въззивната инстанция. Заявява, че е съгласен с изложеното от адв.И., не се признава за виновен, доколкото извършеното от него е било в състояние на афект и в предоставената му от съда последна дума изказва съжаление за случилото се.

Софийски Градски Съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалвания съдебен акт, изложеното във въззивната жалба, както и доводите и възраженията, направени в съдебното заседание и след

като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл.314 от НПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.319 от НПК, от легитимирано лице и отговаря на изискванията на чл.320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

За да постанови обжалваната присъда, СРС е провел съдебно следствие по общия ред. Приобщил е по реда на чл.283 от НПК, а именно чрез прочитане, събраните на досъдебното производство писмени доказателства и доказателствени средства. Съобразил е събраните пред него и на досъдебното производство относими гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, заключения на способности за доказване – експертизи, а именно: гласни доказателства - показанията на свидетеля А. Г., Х. Га, П. П., Д.П., И. И., М. Ж., В. В., дадени в хода на съдебното следствие и в приобщените по реда на чл.281 НПК части, обясненията на подсъдимия И. П., дадени в хода на съдебното следствие, писмените доказателствени средства - заключение на комплексна СППЕ, заключения на СМЕ за свидетеля Г., заключение на техническа експертиза на аудиозапис, писмените доказателства - справка за съдимост, Съдебно-медицинско удостоверение № 485/2019г. и допълнение към същото, Съдебно-медицинско удостоверение № 192.06/2019г., тъжба вх. № 1078445/04.12.2019г. по описа на СРС, медицинската документация и останалите писмени доказателства, приложени по делото.

Въпреки, че с определението за насрочване на делото пред въззивната инстанция не е допуснато събирането на нови доказателства, то и в съдебно заседание въззивния състав също счете, че такова не се явява наложително, доколкото не прие за необходимо назначаването на нова съдебно-психиатрична експертиза за подсъдимия, касаеща психичното му състояние към момента на деянието.

Допълнително в ход на съдебно следствие пред въззивната съдебна инстанция са представени от адв.И. и приети писмени доказателства: Сигнал до СРП с вх. № 32430/17.08.2021г; Присъда № 21/01.11.2021г. на СГС, НО - II възз.св.; Амб.лист № 57/28.02.2022г., Болничен лист № E20220936712/28.02.2022г.; Амб.лист № 73/21.03.2022г.; Постановление на СРП за спиране на НП от 02.06.2022г.; Тъжба до СРС с вх. № 142648/08.07.2022г.; Разпореждане № 9357/ 23.08.2022г. на СРС, 98 св.; Въззивна жалба до СГС, подадена чрез СРС вх. № 217599/14.10.2022г. и Разпореждане № 2131/09.11.2022г. на СГС, НО - II възз.св.

Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция.

Въззивния съдебен състав намира, че пред настоящата инстанция не се установиха нови факти и обстоятелства, дори и след приобщаване

обясненията дадени от подсъдимия пред въззивната инстанция, а от друга, не са налице основания за съществена промяна на фактическата обстановка, възприета от първостепенния съд, доколкото тя е правилно установена, на база на вярна и точна преценка на доказателствения материал, с която настоящата съдебна инстанция се солидаризира изцяло.

Софийски Районен Съд е положил максимални усилия за събирането на пълния обем доказателствени материали за цялостното изясняване на делото от фактическа страна. Това е направено при стриктно спазване на предвидения процесуален ред, което гарантира процесуалната им годност и възможността на базата на тях да се изграждат изводите на съда за релевантните по делото факти. Въз основа на цялостна преценка на съвкупния доказателствен материал, решаващата инстанция е приела за установена следната фактическа обстановка, която се споделя изцяло от СГС, след собствен анализ на доказателствата, а именно:

Подсъдимият И. И. П. е роден на *****. в гр.София, българин, българско гражданство, с висше образование, работи, неосъждан, разведен, адрес гр.София, ж.к.'***** ЕГН: *****.

Подсъдимият И. П. притежавал недвижим имот - празно дворно място, находящо се в гр.София, ул."*****. Част от парцела бил отдаден под наем на свидетеля П. П., който го използвал за паркиране на товарни автомобили и механизация. Имотът бил ограден с ламаринена ограда, като се затварял с врата тип порта, разположена косо в единия ъгъл на парцела. В имота била разположена и временна постройка, тип барака, използвана от наемателя. В съседство, на адрес ул.*****, пък се намирала вилна постройка и двор, обитаван от свидетеля А. Г. и съпругата му - свидетелката Х. Г.а, като между портата на парцел на подсъдимия, и вилния имот на семейство Г.и имало тесен черен път. Отношенията между подсъдимия П. и частния обвинител Г. били силно влошени от няколко години в резултат на различни междусъседски спорове.

На 27.06.2019г. надвечер, свидетелите П. П. - наемател на имота на подсъдимия, Д.П. - пазач на обект, и И. И. - обитател на съседен имот се били събрали на външна маса в имота на подсъдимия, разположена в близост до бараката, като консумирали бира. Около 19.00 часа, пострадалият А. Г. се присъединил към тях по покана на свидетеля П.. Малко след това, свидетелят П. го предупредил, че скоро в имота ще пристигне и подсъдимият И. П., като с оглед дългогодишния конфликт между двамата го приканил да си тръгне. При това около 19.30 часа, свидетелят Г. станал и се отправил към портата, но същевременно в имота пристигнал и паркирал лек автомобил, управляван от подсъдимия П.. Същият слязъл от автомобила и между него и пострадалия възникнал вербален конфликт за основанието, на което свидетелят Г. се намира в парцела, като подсъдимият го приканил незабавно да напусне, а пострадалият да му обяснява, че няма право да го гони от имота, ползван от наемателя.

Спорът бързо ескалирал, като подсъдимият извадил от лекия си автомобил метален стик за голф и се насочил към пострадалия, който от своя страна носел дървена тояжка, използвана за опора при придвижване. Между двамата започнало спречкване, като пострадалият Г. отправил псувни и закани към подсъдимия, той от своя страна му отвърнал с псувни, след което подсъдимият се отправил към стоящия на портата свидетел, и му нанесъл няколко удара с металния стик за голф, като част от тях попаднали в областта на дясното рамо, а след като пострадалият вдигнал лявата си ръка, в опит да се предпази от удар, получил такъв в областта на лявата предмишница. Същевременно от своя страна пострадалият Г., използвал тоягата, на която се подпирал и също замахнал към подсъдимия, като успял да му нанесе удар в областта на дясното рамо и дясната предмишница, като му се заканвал с думите „Ще те утрепам“. Спречкването бързо било преустановено от свидетеля П. П., който разтървал подсъдимия и пострадалия и затворил портата между тях. Междувременно на мястото на инцидента, и която още щом видяла идването на автомобила на подсъдимия се притекла и съпругата на пострадалия - свидетелката Х. Г.а, станала свидетел на част от инцидента. След затварянето на портата, вербалният конфликт между подсъдимия и съпрузите Г.и продължил за кратко, като се разменили обидни думи и псувни.

Пострадалият Г. и съпругата му се оттеглили в своя имот, обадили се на Национален спешен телефон 112, както и на близките си. Малко по-късно на място били изпратен полицейски патрул и линейка, като медицинска помощ била оказана и на двете лица, включително били насочени към болнично заведение за допълнителен преглед.

Съгласно заключението на изготвените по делото първоначална и допълнителна СМЕ от нанесените му с металния стик за голф, удари, пострадалият А. Г. е получил многофрагментно вътреставно костно счупване на акромиона, реализирало медико-биологичната характеристика „трайно затруднение на движенията на горния десен крайник“, както и временно разстройство на здравето, неопасно за живота, изразило се в контузия и охлузване на дясната раменна става с оформяне на хематоми и контузия и охлузване на лявата предмишница.

Съгласно СМУ № 192.06/2019г., ударите на пострадалия пък са причинили на подсъдимия, оток в областта на дясното рамо и кръвонасядане и оток на дясната предмишница.

За да приеме горната фактическа обстановка първоинстанционният съд е подложил на внимателна преценка и анализ всички доказателства и доказателствени средства, събрани по делото, като аргументирано е посочил кои от тях кредитира, и е изложил съображения по възраженията на подсъдимия. Интерпретирайки горепосочените данни, първоинстанционният съд е изградил законосъобразни и логически верни фактически заключения, като е изложил подробни аргументи.

Неоснователни са доводите в жалбата за необоснованост на присъдата поради неправилна оценка на доказателствените източници.

В същото време не се посочва кои точно доказателства са превратно обсъдени от първоинстанционният съд според защитата и какъв е правилния прочит и анализ на същите според нея.

Така въззивната съдебна инстанция не може да прецени дали твърдените от защитата изводи са основателни или не. Единствено голословното и бланкетно отричане на направения доказателствен анализ от първоинстанционният съд не е достатъчно, за да може настоящата контролна съдебна инстанция да прецени основателността на всяко едно отделно възражение. В този ред на мисли при извършената служебна проверка на цялостния доказателствен анализ от контролираната съдебна инстанция, настоящата контролна такава не намира каквито и да е основания за промяна на този анализ или каквито и да е други забележки.

Възпроизведените по-горе фактически констатации на първостепенния съд са правилно установени, като при оценката им не са допуснати логически грешки. Според въззивния съд към решаващия състав не могат да се отправят упреци във връзка с установяване на фактологията на деянията, тъй като задълженията му по разкриване на обективната истина са изпълнени отговорно и картината на деянията е разкрита в достатъчна степен. Описаните по-горе факти по отношение на събитията се извеждат еднозначно и категорично от събраните по делото доказателствени материали, като въззивната инстанция не намира никакви основания да ги променя.

В този смисъл трайно установената съдебна практика е категорична - Решение № 372 от 01.10.2012г. по Н.Д. № 1158/2012г., Н.К., III Н.О. на ВКС, че: „Когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд **не е длъжен** да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста.”.

Също така Решение № 17 от 07.04.2016г. по Н.Д. № 1186/2015г., Н.К., III Н.О. на ВКС – „Когато въззивният съд не е достигнал до различни фактически изводи въз основа на доказателствата по делото, той **не е длъжен** да обсъжда подробно всичко онова, което е задължително за мотивите на

първоинстанционната присъда“.

На проверка подлежи само спазването на правилата при извършване оценка на доказателствения материал от решаващия съд, а не и резултатът от тази дейност. По настоящото дело при извеждане на значимите за обективната и субективна съставомерност на поведението на подсъдимата обстоятелства са спазени изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107, ал.5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното убеждение на съда.

Настоящата контролна съдебна инстанция също така изцяло се солидаризира с извода на първостепенния съд, че между страните по делото липсва спор относно обстоятелството, че на инкриминираната дата 27.06.2019г., около 19.30 часа, е възникнал конфликт между подсъдимия и пострадалия А. Г., пред №***** - имот на подсъдимия, находящ се в гр.София, ул.“***** като спорният момент по делото е какви точно действия са били извършени от Г. и подс. П. при осъществяването на скандала помежду им и какво е било психичното емоционално състояние на последния.

Подсъдимия сочи, че на инкриминираните място и време е бил провокиран от пострадалия, доколкото според него в момента, в който вече пристъпил към затварянето на едната част от вратата, Г. първи му нанесъл два удара, третият го избегнал и тогава, както бил наведен със стика, който бил в дясната му ръка, се защитил просто в състояние на причернялост и всичко му било размътено в съзнанието.

Следва изрично да се отчете, че първостепенния съд е подложил заявеното от подсъдимия на обстоен и пълен анализ, като е посочил какво точно е счел за установено от неговите разпити и какво счита с годна доказателствена сила. В случая контролната инстанция не счита, че следва да преповтаря изнесеното в тази насока от първоинстанционния съд доколкото го споделя изцяло или да прави нов разбор и анализ на заявеното от П., тъй като липсват каквито и да е противоречия в заявеното от него в разпитите пред СРС и СГС. Първия съд е изследвал и обсъдил в достатъчна степен всички правнорелевантни факти и обстоятелства, заявени от него. В тази връзка следва също така изрично да се отбележи и това, че обясненията дадени от подсъдимия в съдебно заседание пред въззивната инстанция по никакъв начин не променят установената до момента фактическа обстановка.

Подсъдимия и защитата му по същество оспорват съдебно-психиатрично-психологичната експертиза /СППЕ/, изготвена от д-р Т.К. и Г.Г. на основание, че твърдят наличието при извършване на деянието на афект, а изготвената и приета СППЕ от компетентни вещи лица отрича наличието на такъв.

Следва недвусмислено да се отчете, че експертите изрично са изследвали и обсъждали точно този въпрос, като са дали изрично и категорично заключение, че въз основа на гореизложеното считат, че при осв. И. И. П. **НЕ СЕ УСТАНОВЯВАТ** качествени отклонения в психичното функциониране.

Изрично посочват, че при осв. **НЕ Е БИЛО НАЛИЦЕ АФЕКТНО ОТРЕАГИРАНЕ** (физиологичен или патологичен афект), т.е. към момента на деянието не е бил в състояние на силно раздразнение. Налице е била гневна реакция с импулсивно отреагиране, но без да са налице параметрите на силно раздразнение и стесняване на съзнанието. Изрично също така подчертават, че споменът от случилото се е налице.

В този ред на мисли вещите лица изтъкват, че по време на инкриминираното деяние липсват качествени нарушения на съзнанието на освидетелствания в смисъла на чл.33 от НК.

Изрично също така подчертават, че ако бъде доказано, че го е извършил, следва да се приеме, че по време на инкриминираното деяние П. е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си.

Настоящата въззивна съдебна инстанция не споделя така направеното възражение от защитата и доколкото също така вещите лица д-р К. и Г. в съдебно заседание проведено на 31.05.2021г. същите са били разпитани в качеството си на вещи лица и горепосочената експертиза е била приета и приобщена към доказателствата по делото.

Настоящата контролна съдебна инстанция счита, че посочената експертиза е изготвена компетентно и изцяло отговаря на установените стандарти за изготвяне на експертизи, и по-специално съдебно-медицински, в частност СППЕ, такива. Обсъдени са всички релевантни факти и обстоятелства при изготвянето и защитата ѝ, като не са налице каквито и да е било основания, които да поставят под съмнение изложеното в същата и приложеното към нея заключение. Следва също така изрично да се отбележи

и че същата е била изготвена след личен преглед на освидетелстваното лице от изготвилите експертизата експерти.

Настоящото възражение пред въззивната съдебна инстанция се явява също безпредметно, доколкото на същото е било отговорено пред първата инстанция и първостепенния съд е обсъдил и анализирал отново всичко касаещо въпросната експертиза и по специално наличието на афект, за да изведе и своите правни изводи, което се споделя изцяло от настоящата съдебна инстанция, а защитата не посочва отново точно с какво не е съгласна и какво според нея е неправилно в така изготвената експертиза и защо.

Не на последно място в тази връзка следва да се отчете и факта, че подсъдимия и неговата защита са имали възможността да зададат своите уточняващи въпроси и да направят съответните искания относно експертизата при изслушването и приемането ѝ в съдебно заседание, проведено на 31.05.2021г., но такива към онзи момент не са направени, още повече, че изрично е отразено в съдебния протокол, че както подсъдимия, така и защитата му категорично заявяват, че нямат въпроси към вещото лице и заявяват становище „да се приеме експертизата“.

В същото съдебно заседание пред първата инстанция, накрая е било направено искане от страна на защитата за назначаване на допълнителна СППЕ, която да установи, доколко в конкретния случай психическото и емоционално състояние на подсъдимия е позволявало правилно възприемане, оценка, вземане на решение и осъществяване на действията му при така възникналия инцидент, доколко същият е могъл да ръководи действията и поведението си, и доколко съзнанието му е било ограничено в резултат на физическа заплаха, обидите и псувните отправени от частния обвинител и съпругата му, и са оказали влияние на преценката му адекватно да реагира в конкретната ситуация, както и да се анализира психическото напрежение на подсъдимия в конкретния случай, на което съда подробно е отговорил, като е отхвърлил същото с изричния мотив, че за нуждите на наказателното производство, при изготвянето на експертното изследване е било изготвено в момент значително по-близък до инкриминираните събития, на лицето е било проведено психологическо изследване, подчиняващо се на специалните правила в съответна област от научното знание, поради което и контролираният съд не е намерил основание за изготвяне на нова експертиза с

въпроси аналогични на вече изслушана такава.

Недоумение буди процесуалната поведение на подсъдимия и неговата защита, които не са задали никакви въпроси, не са направили никакви искания при изслушването и приемането на въпросната експертиза, дават становище за приемането ѝ, а след това искат назначаване на нова такава със същите задачи, които вече са били изследване и не са били оспорени от страните по съответния ред, дори още повече, дадено е изрично становище и от защитата, и от подсъдимия да се приеме и приложи към доказателствата по делото така изготвената експертиза със съответното заключение към нея.

Поставянето за пръв път пред въззивната инстанция на възражения, които не са били поставени пред първата съдебна инстанция, не дава основание на същата да установи налично противоречие, несъответствие или недостатъчност, доколкото такова възражение не е било поставяно пред решаващата инстанция, а дори напротив било е дадено становище за приемане на така изготвената и приложена експертиза. Това обстоятелство обосновава допълнително правния извод, че въпросната СППЕ в цялост и пълнота отговаря на поставените задачи и е изготвена компетентно.

В този ред на мисли следва също така да се посочи и обстоятелството, че съда няма никакви основания да се съмнява в компетентността на посочените две вещи лица, който са вписани в списъка на вещите лица към СГС, а също така и в евентуалната заинтересованост у същите, за да дадат невярно експертно заключение, доколкото от една страна са били изрично предупредени от първостепенния съд за отговорността, която носят по реда на чл.291 НК, а от друга такава липсват каквито и да е данни по делото в такава насока, за да се постави под съмнение добросъвестността на вещите лица при изготвяне и защита на съответната експертиза.

Настоящата контролна съдебна инстанция изцяло също така се солидаризира с правнообоснования извода на първостепенния съд, че дадените в хода на съдебно следствие обяснения от страна на подсъдимия подлежат като доказателствен източник на оценка от съда при произнасяне на крайния акт, а не на експертно изследване. Именно и в тази връзка първоинстанционният съд е анализирал и изследвал в необходимата степен обясненията на подсъдимия, както от досъдебното производство, така и от съдебното такова и е посочил какво приема за установено и какво не.

Същият правен извод важи и относно обясненията, дадени от подсъдимото лице и пред въззивната съдебна инстанция. В тази връзка, както

вече бе посочено, същите тези обяснения по никакъв начин не променят установената вече фактическа обстановка.

Спорните въпроси, на които се позовава защитата на подсъдимия, са свързани с обстоятелството бил ли е провокирана подс.П. от пострадалия Г., това че враждата между двамата е датирана от по-рано, респективно действал ли е подс.П. в условията на афект, от една страна, а от друга – могъл ли е и бил ли е длъжен да предвиди настъпването на общественноопасните последици, въпреки че не ги е предвиждал.

Правилно в основата на фактическите си изводи контролираният съд е поставил показанията на свидетелите А.Г., Хр.Г.а и П.П., заедно със заключенията на съдебно-медицинските и комплексната психиатрично-психологична експертиза. Това той е сторил не произволно, а след задълбочена преценка на тяхната надеждност и достоверност, както с оглед собственото им информационно съдържание, така и при съпоставянето им с другите гласни и писмени доказателствени средства. Първият съд е аргументирал по ясен и убедителен начин защо кредитира показанията на горепосочените свидетели и защо именно тях поставя в основата на фактологичните си изводи.

Също така обосновано, първоинстанционният съд е кредитирал частично показанията на св.И., св.П. и св.Ж., като е изложил ясни и доказателствено обезпечени съждения, както за частите, които приема за достоверни, така и за тези, на които не се доверява, които се споделят напълно и от настоящия съдебен състав.

Показанията на пострадалия А. Г. се възприемат за достоверни, защото описаният от него механизъм на причиняване на увредите е съответен на посочения в лекарската експертиза. Така полученото увреждане на дясната ръка може да бъде получено при описания механизъм. Правилно, за да прецени достоверността на събраните от него гласни доказателствени средства, Районният Съд се е позовал и на правилата на формалната житейска логика, защото въз основа на тях също е допустимо да се изградят изводи за действително случили се събития.

Въззивният съд споделя напълно становището на първия съд, че показанията на свидетелите П., И. и В. са информативни, досежно инкриминираното събитие. Следва да се отбележи, че първите двама свидетели са присъствали в непосредствена близост до мястото, където са били подсъдимия и пострадалия, наблюдавали са ги от близко разстояние и са възприели непосредствено случващите се събития. Показанията им се отличават с неутралност, по отношение на пострадалото и подсъдимото лице, безпристрастност, логичност и последователност. Относно показанията на св.В. – полицейският служител, посетил местопроистшествието, действително на моменти се наблюдава липсата на спомен за конкретни обстоятелства, но правилно при преценка на доказателствата първоинстанционният съд е преодолял тази непълнота, чрез използване на допустими процесуални

способи на събиране и проверка на доказателствения материал, като показанията на този свидетел са били приобщени от дадените от него на досъдебното производство.

Възивният съдебен състав намира, че обосновано, с оглед на несъответствието им с останалите събрани по делото доказателства, Районният Съд е отказал да даде вяра на обясненията на подс.П., като правилно е счел същите за средство за изразяване на опровергаващата се от доказателствата по делото защитна теза за проявено спрямо него поведение от страна на пострадалия.

Събраните на двете фази на процеса писмени и гласни доказателства и доказателствени средства очертават една константна логична верига от обективни и субективни факти, от които безспорно и по несъмнен начин се установява както самото деяние, неговия механизъм, предмет и начин на извършване, така и съпричастността към същото на подс.П..

Предвид всичко изложено, първостепенния съд е направил правилни правни изводи в съгласие със закона и постоянната практика на ВКС на РБ, досежно съставомерността на инкриминираното деяние, като напълно законосъобразно и обосновано го е подвел под състава на престъплението по чл.129, ал.2, вр. ал.1 НК, доколкото събраните по делото доказателства сочат на това, че извършеното на инкриминираните дата и място от подсъдимото лице осъществява, от обективна и субективна страна, състава именно на това престъпление.

От обективна страна е доказано нанесен удар – чрез нанасяне на удари с метален стик за голф в областта на дясното рамо, причинил на А. М. Г., средна телесна повреда изразяваща се в - многофрагментно вътреставно костно счупване на акромиона, реализирало медико - биологичната характеристика трайно затруднение на движенията на горния десен крайник, за срок по - дълъг от 30 дни от датата на травмата, при ненастъпили усложнения в оздравителния период.

Последователността на действията на подсъдимия и обстановката, при която са извършени, сочи че у него е било налице съзнание, че с действията си може да причини такова увреждане на пострадалия, при които се засягат съответни аспекти от здравето му – че с ударите му е причинено травматично увреждане – многофрагментно вътреставно костно счупване на акромиона. Подсъдимият е извършила деянието при условията на евентуален умисъл, доколкото е допускал и се е съгласил с евентуалното настъпване на общественноопасните последици, а именно причиняването на телесното увреждане на пострадалия.

Изложеното обосновава, че наведените в жалбата доводи са неоснователни относно възможността консумираното от подс.П. деяние да се определи като такова, извършено вследствие на причинено му силно раздразнение. И пред настоящата инстанция защитата на подсъдимия поддържа становището си, че извършеното деяние следва да бъде прието за

извършено вследствие на силно раздразнение, причинено му от пострадалия. Въззивният съд, обаче намира, че такова възражение противоречи на установената по делото фактическа обстановка, подробно изложена по-горе. Настоящия съдебен състав напълно споделя правилните, конкретните и точни аргументи, изложени от първоинстанционния съд в контрапункт на изразеното от защитата такова разбиране.

Съда намира за необходимо да посочи, че твърдяното причинено раздразнение от страна на пострадалия не е налице. В тази връзка следва и да се изтъкне, че видно от свидетелските показания и от заключенията на извършената съдебно психиатрично – психологична експертиза, подсъдимото лице, по време на извършване на инкриминираното деяние, не се е намирало в състояние на физиологичен афект. Поради което същият дори да е бил улеснен при извършване на постъпката си, то въпреки всичко е могъл да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи.

След като е направил верни изводи за квалификацията, Районният Съд е имал правилен подход и при определяне на вида и размера на наказанието, което подс.П. следва да изтърпи.

При определяне на наказанието на подс.П. първостепенния съд е отчетел наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Като анализира изложените обстоятелства, с оглед относителната тежест на всяко едно от тях и в тяхната съвкупност, въззивният съд прие, че правилно наказанието на подсъдимия е определено при условията на чл.54 НК, доколкото не са налице в случая основанията за приложение института на чл.55 от НК. Правилно също така Районния Съд е определил наказание ориентирано към минимума и по точно „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, изтърпяването на което е отложено за срок от три години на основание чл.66, ал.1 от НК. По-висока санкция от наложената би се явила необоснована репресия за дееца, като същевременно не са налице и основания за намаляване на размера на така определения срок на лишаването от свобода, алтернативно да се измени наказанието.

На последно място правилно и законосъобразно с оглед изхода на делото, Районният Съд е поставил в тежест на подсъдимия П. направените разноси в наказателното производство, като го е осъдил да заплати на основание чл.189, ал.3 от НПК сумата за направените в хода на досъдебното и съдебното производство разноси, както и тези сторени от частния обвинител.

При цялостната служебна проверка на присъдата въззивният съд не констатира нарушения на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата налагащи нейното изменяване или отмяна, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Воден от изложеното и на основание чл.334, т.6 във вр. чл.338 от НПК, Софийски Градски Съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 06.07.2021г., постановена по НОХД № 6830/2020г., по описа на СРС, НО, 131-ви състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____